

и ги запитахъ: ще могатъ ли тѣ да му доставятъ една пусулка. Тѣ зеха това нѣщо отъ-горѣ-си, и единъ отъ тѣхъ я връчи на г. Славейкова, тъкмо кога той влизалъ въ заходѣтъ, а забѣтието стояло три крачки раздалечъ отъ тѣхъ.

По-тозъ-начинъ прашахъ азъ пусулки всѣки день, въ които извѣстявахъ Славейкова, какъ вситѣ френски и английски вѣстници се подигнали противъ Мидхадъ-паша — зарадъ еничерската му обнаска къмъ него, — та го утѣшавахъ и насърдчахъ. А нашитѣ Българе му ги подавахъ или по горѣ-описаний начинъ, или пъкъ, като завиваха съ тѣхъ кямъче, искусно му ги хвърляхъ презъ прозорецѣтъ въ станчката му; — а когато и това не бѣше възможно, азъ имъ разправяхъ работата, и тѣ като заставаха по-далече единъ отъ другиго, подвикваха си единъ-другиму гласно по-български това, което трѣбваше да чуе съдящиятъ въ жгълѣтъ Славейковъ. Между-това, него, всѣки день го искарявахъ на еждъ предъ спомянѣтата вече комисиѧ. Той се бранѣше твърдѣ вѣщо, а при това секретарѣтъ на комиссията бѣше българинъ, та съ нѣколко лири можѣха да го подкупятъ, за да поуглажда остротата на изразитѣ при французското или турското имъ превождане, — освѣнъ това въ заплѣненитѣ хартии не се намѣри нищо, което да е много подозрително, — а Цариградскій печатъ гърмѣше день-по-день, та можѣше за-сигуръ да се каже, че Славейковъ скоро ще се освободи отъ тъмницата.

Но отъ друга страна, азъ не махахъ отъ-очи работата за избѣгването ни отъ тъмницата. Неработѣхъ вече нищо, и по-цѣль-день се скитахъ изъ дворѣтъ, та мѣрѣхъ съ очи зиждетѣ и кроѣхъ безбройни планове, вситѣ единъ по-смѣль отъ другиятъ. А нощѣ оставахъ буденъ на постелката си, та премислѣвахъ